

Palestyńscy chrześcijanie w Ziemi Świętej

29 grudnia 2012

PODSTAWOWE FAKTY I DANE

- Obecnie w Ziemi Świętej mieszka około 200 tysięcy palestyńskich chrześcijan, będących potomkami najstarszych na świecie wspólnot chrześcijańskich .
- Większość chrześcijan palestyńskich to wyznawcy Greckiego Kościoła Prawosławnego; mniej liczni są katolicy obrządku rzymskiego, prawosławni ormiańscy (wyznawcy Apostolskiego Kościoła Ormiańskiego), Koptowie, anglikanie, prawosławni etiopscy (wyznawcy Etiopskiego Kościoła Ortodoksyjnego), grekokatolicy, luteranie, maronici, prawosławni obrządku syryjskiego i wyznawcy kilku innych denominacji protestanckich.
- Nie ma oficjalnych danych na temat liczby chrześcijan palestyńskich na Terytoriach Okupowanych, ale według Konsorcjum Diyar – luteranckiej instytucji ekumenicznej – na Zachodnim Brzegu Jordanu, w Strefie Gazy i w Jerozolimie Wschodniej żyje 51 710 chrześcijan. Skupieni są głównie w Jerozolimie Wschodniej, Ramallah, Nablusie i Betlejem.
- Chrześcijanie stanowią około 2% ludności Zachodniego Brzegu Jordanu, zaś w Gazie szacuje się, że jest ich 3 tysiące – czyli mniej niż 1% ludności tej przybrzeżnej enklawy. Choć w ostatnich latach liczba chrześcijan w Strefie Gazy utrzymuje się na stałym poziomie, to na Zachodnim Brzegu nieprzerwanie maleje, jako że wielu z nich emigruje z powodu trudów życia pod izraelską okupacją. Do kurczenia się populacji chrześcijan przyczynia się także niższy wskaźnik liczby urodzeń w ich środowisku.
- Według izraelskich danych rządowych chrześcijańscy obywatele

Izraela w 2009 r. stanowili około 2,1% populacji czyli 154 tysiące osób. 80% z nich to palestyńscy Arabowie, w tym 44 tysiące katolików, podczas gdy resztę stanowią niearabscy imigranci, głównie małżonkowie Żydów, którzy przybyli ze Związku Radzieckiego na początku lat 90.

ATAKI NA CHRZEŚCIJAN I ICH ŚWIĘTE MIEJSCA ZE STRONY IZRAELSKICH OSADNIKÓW I EKSTREMISTÓW

– Jak podaje Biuro Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka, od 2008 r. liczba brutalnych ataków osadników żydowskich na Palestyńczyków, w tym chrześcijan, oraz na ich mienie wzrasta co roku o mniej więcej 150%. W pierwszej połowie 2012 r. zanotowano 154 takie ataki.

– W ostatnich latach osadnicy zaczęli wymierzać w Palestyńczyków ataki odwetowe (tzw. „price tag attacks”) w odpowiedzi na działania rządu Izraela, które wzbudzają ich niezadowolenie, takie jak demontaż osadniczych „przyczółków” (osiedli wybudowanych bez oficjalnej zgody władz izraelskich). Często takie ataki przybierają formę wandalizmu i bezczeszczenia miejsc świętych dla muzułmanów i chrześcijan. Tak było w przypadku serii podpażeń meczetów na Zachodnim Brzegu i w Izraelu.

– W grudniu 2012 r. żydowscy ekstremiści zdewastowali (już po raz drugi) grecko-prawosławny Klasztor Świętego Krzyża w Jerozolimie, malując na jego ścianach hasła „Śmierć chrześcijanom”, „Jezus, syn dziwki” i „Odpłata”, a także poprzebijali opony kół w samochodach stojących na parkingu świątyni.

– W październiku 2012 r. rumuńsko-prawosławny kościół św. Jerzego w Jerozolimie zdewastowano, jego drzwi uszkodzono, a w wejściu rozrzucono śmieci. Był to co najmniej trzeci akt wandalizmu wobec świętego miejsca chrześcijan w okresie pięciu tygodni. Tydzień przed atakiem na kościół rumuńsko-prawosławny wandy w napisali sprayem hasła „Jezus to bękart” i „Odpłata”

na murach klasztoru franciszkanów na Syjonie.

– We wrześniu 2012 r. napastnicy podpalili drzwi klasztoru Latrun w Jerozolimie. Podpalenie to, uważane za atak odwetowy (z serii ataków „price tag”), nastąpiło tydzień po tym, jak rząd izraelski ewakuował osadników z „przyczółku” Migron na Zachodnim Brzegu Jordanu.

– W lutym 2012 r. izraelski dziennik „Haaretz” poinformował, że w ciągu dwóch poprzedzających miesięcy celem wandalii stały się dwa kościoły i cmentarz chrześcijański na wzgórzu Syjon. W trakcie ataków na kościoły sprawcy wypisali na ścianach sprayem hasła „Jezus nie żyje”, „Śmierć chrześcijanom” i „Maryja była prostytutką”. Jeden z tych kościołów, należący do zgromadzenia baptystów Narkis Street Congregation w Jerozolimie, był już celem ataków podpalaczy w 2007 i 1982 roku.

– W listopadzie 2011 r. „Haaretz” doniósł, że na ulicach Starego Miasta w okupowanej Jerozolimie Wschodniej ultraortodoksyjni Żydzi „rutynowo” przeklinają i opluwają duchownych chrześcijańskich. Główny sekretarz Prawosławnego Patriarchatu Jerozolimy stwierdził: „To się często zdarza. Człowiek idzie ulicą i nagle pluja na niego bez powodu”. Student z miejskiego seminarium ormiańskiego skarżył się, że był na co dzień obrzucany obelgami i opluwany przez ultraortodoksyjnych mężczyzn. Jak powiedział: „Kiedy widzę, jak jakiś ultraortodoks zbliża się do mnie na ulicy, zawsze się zastanawiam, czy mnie nie opluje”. Według innego artykułu, opublikowanego przez „Haaretz” w lutym 2012 r., przypadki plucia były tak powszechne, że część kapłanów przestała odwiedzać niektóre rejony Starego Miasta.

– W czerwcu 2012 r. Dan Halutz, były szef sztabu armii izraelskiej – która jako wojskowe siły okupacyjne jest ostatecznie odpowiedzialna za bezpieczeństwo na Terenach Okupowanych, w tym w Jerozolimie Wschodniej – przyznał, że rządu premiera Beniamina Netanjahu tak naprawdę nie obchodzi

zatrzymywanie sprawców ataków odwetowych („price tag attacks”), stwierdzając: „Gdybyśmy chcieli, moglibyśmy ich złapać i złapiemy ich, kiedy tylko zechcemy”.

– W marcu 2012 r. brytyjski dziennik „The Guardian” poinformował o tajnym raporcie sporządzonym przez wyższych urzędników Unii Europejskiej, z którego wynika, że osadnicy żydowscy angażują się w systematyczną i narastającą kampanię przemocy wobec Palestyńczyków i że „przemoc ze strony osadników cieszy się milczącym poparciem państwa Izrael”.

DYSKRYMINACJA NA TLE RELIGIJNYM

– Palestyńczycy-chrześcijanie, którzy są obywatelami Izraela, cierpią z powodu tej samej powszechnej dyskryminacji – zarówno oficjalnej, jak i nieoficjalnej – co inni nie-Żydzi, w każdym aspekcie życia, począwszy od prawa własności gruntów i kwestii mieszkaniowych do kwestii zatrudnienia i prawa do zjednoczenia rodziny.

– Istnieje ponad 30 ustaw, które bezpośrednio lub pośrednio dyskryminują palestyńskich obywateli Izraela wyłącznie ze względu na ich przynależność etniczną i zmieniają ich – w ich własnej ojczyźnie – w obywateli drugiej lub trzeciej kategorii.

– Aż 93% ziemi w Izraelu stanowi własność albo państwa, albo agencji quasi-rządowych, takich jak Żydowski Fundusz Narodowy, które dyskryminują nie-Żydów. Palestyńscy obywatele Izraela, w tym chrześcijanie, próbując uzyskać dostęp do tej ziemi w celu jej uprawy, zamieszkania na niej czy jej zagospodarowania, napotykają istotne przeszkody prawne.

– W listopadzie 2010 r. wpływowy naczelny rabin miasta Safed, Szmuel Eliahu, wydał rozporządzenie zakazujące Żydom wynajmu nieruchomości innowiercom. W ciągu miesiąca około 50 innych starszych rabinów miejskich, również opłacanych przez rząd, podpisało list popierający Eliahu i jego dekret. Jeden z sygnatariuszy, rabin Josef Scheinen, dyrektor szkoły

religijnej Ashdod Yeshiva, stwierdził: „Rasizm wziął swój początek z Tory... Ziemia Izraela jest przeznaczona dla ludu Izraela”.

– W październiku 2010 r. Kneset przyjął ustawę pozwalającą mniejszym izraelskim miastom na odrzucanie mieszkańców, którzy nie odpowiadają „fundamentalnym poglądom gminy” ze względu na płeć, religię i status społeczno-ekonomiczny. obrońcy praw człowieka skrytykowali to posunięcie jako próbę umożliwienia żydowskim miasteczkom nie wpuszczania Arabów i innych nie-Żydów.

– W „Raporcie o wolności religijnej na świecie w 2009 roku”, przygotowanym przez Departament Stanu USA, stwierdzono: „Chociaż dobrze znane miejsca [religijne] są de facto chronione w związku z ich międzynarodowym znaczeniem, wiele miejsc ważnych dla muzułmanów i chrześcijan jest zaniedbanych, niedostępnych lub zagrożonych przez deweloperów nieruchomości oraz władze gmin”.

– Na Terytoriach Okupowanych przez Izrael chrześcijanie palestyńscy cierpią z powodu takich samych ograniczeń, m.in. w zakresie swobody przemieszczania się, jak wszyscy Palestyńczycy żyjący od 45 lat pod rządami izraelskiej armii. Ograniczenia te nie dotyczą ponad 500 tysięcy żydowskich osadników, którzy zamieszkują w nielegalnych osiedlach na Palestyńskich Terytoriach Okupowanych

– Według raportu Departamentu Stanu USA „O wolności religijnej na świecie w 2007 roku”: „Przy udzielaniu pozwoleń na budowę domów i usługi komunalne rząd Izraela preferencyjnie traktuje żydowskich mieszkańców Terytoriów Okupowanych, w tym Jerozolimy Wschodniej,”.

ODMOWA PRAWA DO WOLNOŚCI WYZNANIA

– Choć izraelscy urzędnicy często twierdzą, że chrześcijanie i muzułmanie palestyńscy mają swobodny dostęp do swoich miejsc świętych w okupowanej Jerozolimie Wschodniej i na innych

obszarach będących pod kontrolą Izraela, w rzeczywistości izraelskie restrykcje sprawiają, że dla większości Palestyńczyków z Terytoriów Okupowanych swobodne praktykowanie wiary staje się trudne lub niemożliwe.

– Od 1993 r. Izrael zakazuje Palestyńczykom żyjącym na okupowanym Zachodnim Brzegu Jordanu i w Strefie Gazy wstępu do okupowanej Jerozolimy Wschodniej; wstęp jest możliwy tylko na podstawie zezwolenia, które trudno uzyskać. W rezultacie miliony palestyńskich muzułmanów i chrześcijan mieszkających na Zachodnim Brzegu i w Strefie Gazy nie mają dostępu do świętych dla nich miejsc na jerozolimskim Starym Mieście.

– W kwietniu 2011 r. 15 tysięcy Palestyńczyków-chrześcijan wystąpiło o zezwolenie na wstęp do okupowanej Jerozolimy Wschodniej, aby celebrować Wielkanoc w świętych miejscach Starego Miasta, ale Izrael wydał zezwolenia tylko około 2,5 tysiącu z nich.

– Według „Raportu o wolności religijnej na świecie w 2011 roku”, opublikowanego przez Departament Stanu USA w lipcu 2012 roku:

„Surowe zamknięcia obszarów i godziny policyjne ustalane przez rząd Izraela negatywnie wpływają na zdolność mieszkańców do praktykowania religii w miejscach świętych, w tym w Bazylice Grobu Świętego i meczecie Al-Aksa w Jerozolimie, jak również w Kościele Bożego Narodzenia w Betlejem.

W ciągu roku wzrosła liczba doniesień o niemożności uzyskania zezwolenia na pobyt lub pracę przez chrześcijańskich duchownych, zakonnic i pracowników organizacji religijnych. Rzecznicy chrześcijan twierdzili, że trudności w uzyskiwaniu zezwoleń narastały stopniowo od ostatnich 10 lat. Władze izraelskie nadal ograniczały wydawanie wiz arabskim duchownym chrześcijańskim pracującym na Zachodnim Brzegu czy w Jerozolimie do wiz jednorazowego wjazdu, co komplikowało duchownym podróże, zwłaszcza do miejsc położonych na terenach

ich posługi duszpasterskiej poza Zachodnim Brzegiem czy Jerozolimą. Dezorganizowało to ich pracę, a sponsorującym ich organizacjom religijnym przysparzało trudności finansowych.

Izrael wydał też osobno ogólny zakaz wstępu do Strefy Gazy, obejmujący arabskich duchownych chrześcijańskich, w tym biskupów i innych duchownych wyższego szczebla, którzy usiłowałiby odwiedzać podległe im zgromadzenia lub miejsca posługi duszpasterskiej.

Bariera graniczna znacząco utrudniała chrześcijanom z obszaru Betlejem dotarcie do Bazyliki Grobu Świętego w Jerozolimie, a chrześcijanom palestyńskim, którzy mieszkają po jerozolimskiej stronie bariery, odwiedzanie chrześcijańskich miejsc kultu w Betanii i Betlejem”.

BETLEJEM I JEROZOLIMA WSCHODNIA W OBLĘŻENIU

– Obecnie na ziemi należącej do miasta Betlejem – zgodnie z wierzeniami chrześcijan, miejsca narodzenia Jezusa – wybudowane są 22 osiedla izraelskie, w tym osiedle Nokdim, gdzie mieszka minister spraw zagranicznych Izraela Avigdor Lieberman, który niedawno podał się do dymisji. Osiedla te otaczają miasto, a wraz z izraelskim murem izolują je od Jerozolimy i reszty Zachodniego Brzegu.

– W Betlejem i jego okolicach istnieją mniej więcej 32 fizyczne bariery wzniesione przez Izrael dla utrudnienia Palestyńczykom przemieszczania się, w tym punkty kontrolne, blokady dróg, hałdy ziemi i bramki. Podobnie jak w przypadku innych izraelskich ograniczeń ruchu na Zachodnim Brzegu, izraelscy Żydzi mają przywilej swobodnego ich omijania.

– Jerozolima od wieków stanowi centrum życia religijnego, gospodarczego i kulturalnego Palestyńczyków na Zachodnim Brzegu Jordanu. Od czasu zajęcia i bezprawnego przyłączenia wschodniej części miasta w 1967 r. Izrael próbuje oddzielić i odizolować Jerozolimę Wschodnią od reszty okupowanego Zachodniego Brzegu pierścieniem osiedli budowanych wokół jej

przedmieść. Tak jak w przypadku Betlejem, wspomniane osiedla umacnia stawiany przez Izrael mur, który równocześnie separuje izraelskie osiedla położone w Jerozolimie Wschodniej i jej okolicy od reszty Zachodniego Brzegu.

– Według wydanego przez Departament Stanu USA „Raportu o wolności religijnej na świecie w 2009 roku”: „W Jerozolimie wiele strategii szczebla zarówno państwowego, jak i gminnego miało na celu ograniczenie lub zmniejszenie liczby nieżydowskich mieszkańców Jerozolimy”.

– Według izraelskiej organizacji praw człowieka B’Tselem: „Od zaanektowania w 1967 r. Jerozolimy Wschodniej głównym celem rządu Izraela jest stworzenie w Jerozolimie takiej sytuacji demograficzno-geograficznej, która pokrzyżuje w przyszłości wszelkie próby podważenia izraelskiego zwierzchnictwa nad miastem. Aby osiągnąć ten cel, rząd podejmuje działania na rzecz zwiększenia liczby Żydów, a jednocześnie zmniejszenia liczby Palestyńczyków mieszkających w mieście”.

– W grudniu 2012 r. rząd Izraela ogłosił, że opracował plany budowy osiedli na tzw. obszarze E-1, w korytarzu Jerozolimy Wschodniej, co spotkało się z potępieniem na arenie międzynarodowej, także ze strony Stanów Zjednoczonych, które od dawna wywierały na Izrael naciski, aby nie prowadził budowy na obszarze E-1. W przypadku wprowadzenia ich w życie plany Izraela związane z obszarem E-1 spowodowałyby w praktyce odcięcie Jerozolimy Wschodniej od reszty Zachodniego Brzegu, utrwalając podział Zachodniego Brzegu na oddzielne kantony, co właściwie uniemożliwiłoby utworzenie państwa palestyńskiego na Terytoriach Okupowanych.

Tłumaczenie: Dominik Mierzejewski i Marek Cieślik

Źródło oryginalne: imeu.net

Źródło polskie: [Kampania Solidarności z Palestyną](#)